

[Poul Schlüter.]

vi forberede dem sådan, at de vil kunne klare sig. De må kunne lære noget og få en uddannelse, blive vænnet til normale danske livsvilkår. Derfor spørger jeg: vil regeringen nu eller siden give børnene et tilbud om adoption i en dansk familie eller i en vietnamesisk flygtningefamilie, som nu bor i Danmark? Selvfølgelig ikke som en tvang, men som et tilbud til børnene. Jeg tænker især på de yngste af dem.

Socialministeren (Eva Gredal):

I anledning af hr. Poul Schlüters spørgsmål kan jeg oplyse, som også hr. Poul Schlüter sagde, at det jo hidtil havde været hensigten, at børnenes ophold kun skulle være af midlertidig karakter, og derfor blev spørgsmål om adoption allerede af den grund ikke aktuelt. Man har ligeledes af hensyn til børnene fundet det mest hensigtsmæssigt at samle dem i grupper, således at de kunne støtte sig til hinanden i det daglige.

Regeringen har jo imidlertid besluttet, at ingen af børnene vil blive hjemsendt mod deres vilje, og børnenes ophold her i landet har derfor ændret karakter, således at det er uvist, om nogen af børnene måtte ønske at vende tilbage til Vietnam. Man må imidlertid være opmærksom på, at det endnu er uafklaret, om nogen af børnene måtte have pårørende i Vietnam eller andre steder, og før disse oplysninger foreligger, vil der ikke være grundlag for at gå ind i overvejelser om adoption.

Jeg kan oplyse, at i gruppen er der 13 børn over 18 år og 40 børn mellem 16 og 18 år, og såfremt børnene på et senere tidspunkt skal integreres i samfundet uden for de institutioner, hvor de i øjeblikket opholder sig, vil det næppe være hensigtsmæssigt at søge disse unges familiemæssige tilknytning etableret gennem adoption. Jeg kan sige, at af de resterende børn er kun ganske få under 10 år, godt en halv snes stykker.

Poul Schlüter (KF):

Jeg takker ministeren for svaret, især den første del af det. Jeg mener, det har sin betydning, at regeringen nu har bekræftet her i folketingssalen, at Vietnambørnene, hvis de vil, kan blive i Danmark.

Jeg forstår godt, at der kan være et problem i, at børnene spredes. De kan have

udbytte af at være sammen. Der er sproget som et problem og også det kulturelle som et problem, men jeg mener, at det nu må være med i regeringens overvejelse, at børnene får en chance for at komme ud i det almindelige danske samfund og ligesom tage del i en dansk eller vietnamesisk flygtningefamilies dagligdag. Jeg tænker især på de mindste; de må have bedre af en sådan tilværelse end fortsat at skulle leve livet i afsondrede lejre. Det, jeg tænker mig, er, at børnene jo nok kunne adopteres ud i måske to eller tre egne af landet, så de ikke bor for langt fra hinanden, så man fortsat kan have nogle sammenkomster for dem og måske også lave fælles undervisning.

Jeg beder om, at regeringen tager dette med ind i overvejelserne. Når de nu skal blive, så skal de også have en chance for at falde til i det danske samfund.

Socialministeren (Eva Gredal):

Vi har jo netop forsøgt at få børnene integreret noget mere i det danske samfund, men er stødt på vanskeligheder.

Med hensyn til adoption af børnene, så går jeg ud fra, hr. Poul Schlüter er helt enig med mig i, at det jo ikke er en ting, man skrider til, før vi er dødsikre på, om disse børn har pårørende eller ej. Og det har vi ingen sikkerhed for for øjeblikket.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Bay* (FP) til socialministeren:

„Ministeren bedes oplyse, hvorledes de 19 mill. kr., der er bevilget til Vietnambørnene, tænkes anvendt, og om ministeren mener at have beføjelser til at love børnene fortsat ophold her i landet.“

(Spm. nr. 406).

Skriftlig begrundelse.

Spørgsmålet er stillet i anledning af meddelelser i radio og fjernsyn om, at finansudvalget har bevilget 19 mill. kr. til de ca. 200 Vietnambørn, der opholder sig her i landet. De 19 mill. kr. giver næsten 100.000 kr. pr. barn pr. år, og almindelige mennesker stejler over så store tal, når hele familier må leve for det halve. Flere har tilbudt at opdrage, underholde og undervise børnene for det halve.